

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudkyní Mgr. Jarmilou Úředníčkovou v právní věci

žalobce: **N. D. V.**
státní příslušnost Vietnamská socialistická republika

zastoupen Mgr. Jakubem Olivou, LL.M., advokátem sídlem 779 00
Olomouc, Mlčochova 819/4

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra ČR**
sídlím 170 34 Praha 7, Nad Štolou 3

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 24. 5. 2022 č. j. OAM-361/ZA-ZA11-HA15-2022, ve věci mezinárodní ochrany

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobou podanou v zákonné lhůtě se žalobce domáhal zrušení v záhlaví uvedeného rozhodnutí žalovaného, kterým žalobci nebyla udělena mezinárodní ochrana podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen zákon o azylu).

Shodu s prvopisem potvrzuje I.M.

2. Žalobce konstatoval, že o udělení mezinárodní ochrany žádal z důvodu obavy z návratu do země původu ze strachu před pronásledováním ze strany věřitelů, jelikož si vzal v zemi původu nebankovní „černé“ půjčky, které není schopen splácet. Poukázal na to, že dle zákona o azylu může být původcem vážné újmy mimo státní moci i soukromá osoba. V jeho případě je tak dána odůvodněná obava o život, zdraví a bezpečí. Dle jeho názoru zemi původu nelze považovat za bezpečnou, neboť stát není schopen odpovídajícím způsobem zajistit mu ochranu před hroící újmou ze strany těchto osob. Poukázal na to, že sám žalovaný v napadeném rozhodnutí konstatoval tristní stav policie a bezpečnostních složek ve Vietnamu. Následně dospěl k závěru, že nevyužil všechny zákonné prostředky k ochraně své osoby v domovské zemi, a proto nelze učinit závěr, že by mu taková ochrana nebyla poskytnuta nebo že by mu byla poskytnuta neúčinně. Žalobce uvedl, že je tak nucen navrátit se do země, kde bude muset vyhledávat ochranu státní moci před věřiteli, přičemž je zde důvodná obava, že tato ochrana mu nebude poskytnuta nebo bude poskytnuta nedostatečně a neúčinně. Návrat do země původu představuje značné riziko, které bude muset podstoupit pouze proto, aby marně vyčerpal možnosti ochrany ze strany státu před tím, než mu bude umožněno vyhledat tuto ochranu jinde. Žalobce žalovanému vytkl, že nedostatečně prošetřil jeho situaci a neposoudil ji dostatečně individuálně.
3. Žalovaný v písemném vyjádření navrhl zamítnutí žaloby. Odkázal na závěry napadeného rozhodnutí a vyslovil přesvědčení, že se všemi námitkami se ve svém rozhodnutí vypořádal a závěry, k nimž dospěl, podrobně vysvětlil.
4. U jednání účastníci setrvali na svých stanoviscích k věci.
5. Krajský soud přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí podle § 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, v platném znění (dále jen s. ř. s.), v mezích žalobních bodů a při přezkoumání rozhodnutí vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době vydání rozhodnutí žalovaným (§ 75 odst. 1 a 2 s. ř. s.), a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
6. Z obsahu správního spisu bylo zjištěno, že dne 22. 3. 2022 podal žalobce žádost o udělení mezinárodní ochrany v České republice. V žádosti a v rámci údajů a pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany žalobce uvedl, že z vlasti vycestoval v říjnu nebo listopadu roku 1999. Cestoval letecky z Hanoje do Prahy. Od té doby navštívil Vietnam asi 5x, naposledy se do České republiky z Vietnamu vrátil 27. 12. 2017. Je bez náboženského vyznání, nemá žádné politické přesvědčení. Je ženatý, manželka a děti žijí ve Vietnamu. Vietnam opustil v roce 1999 za účelem podnikání. Ve vlasti podnikal v dopravě, v roce 2018 začal mít dluhy. Ve Vietnamu si vzal nebankovní „černou“ půjčku s vysokým úrokem. Peníze použil na podnikání v České republice, ale zkrachoval. Šlo o prodej oblečení. Půjčku ve Vietnamu vyřizovala manželka. Návrat do Vietnamu odmítá kvůli dluhům, které v současné době není schopen splácet. V České republice mu bylo zrušeno pobytové oprávnění a z toho důvodu obdržel výjezdní příkaz. Pobytové oprávnění mu bylo zrušeno v roce 2018, jelikož v roce 2013 pobýval více než rok ve vlasti. Snažil se získat nové povolení k pobytu, ale nebyl úspěšný. Současně se zrušením pobytového povolení mu bylo uděleno vyhoštění na dobu 2 let. Do Vietnamu neodjel kvůli dluhům. V současné době nemá finanční prostředky na cestu do vlasti. V případě návratu se obává o svůj život kvůli dluhům, které ve Vietnamu má. S bezpečnostními složkami nebo jinými státními orgány ve vlasti neměl problémy, nebyl trestně stíháný. O mezinárodní ochranu žádá, aby si legalizoval svůj pobyt na území České republiky. Ve Vietnamu neměl ani žádné potíže

kvůli své rase, národnosti, náboženství, pohlaví, příslušnosti k sociální skupině či politickému přesvědčení.

7. Součástí správního spisu jsou rovněž informace shromážděné žalovaným ohledně politické, bezpečnostní situace a stavu dodržování lidských práv ve Vietnamu. Při posuzování žádosti žalobce žalovaný konkrétně vycházel z Informace OAMP, Bezpečností a politická situace v zemi Vietnam, Vybrané otázky z oblasti občanských svobod a lidských práv, ze dne 22. 4. 2021, zprávy Mezinárodní organizace pro migraci, publikováno v roce 2021, Přehled údajů o zemi Vietnam za rok 2020, ze dne 9. 4. 2021 a z Informace MZVČR č. j. 103966-6/2022-LPTP, ze dne 23. 2. 2022, legální půjčky, nezákonné půjčování peněz.
8. Ze správního spisu se dále podává, že v souladu s § 36 odst. 3 správního řádu byla dne 10. 5. 2022 žalobci dána možnost se v rámci seznámení s podklady rozhodnutí seznámit se s uvedenými informacemi, vyjádřit se k nim, navrhnout další podklady, rozhodnutí či uvést jakékoliv nové skutečnosti nebo informace. Žalobce této možnosti nevyužil a k seznámení s podklady rozhodnutí se nedostavil.
9. Krajský soud především dospěl k závěru, že žalovaný zjistil skutkový stav v potřebném rozsahu, obstaral si dostatek informací potřebných k vydání rozhodnutí. Shromážděné informace ohledně politické, bezpečnostní situace a stavu dodržování lidských práv ve Vietnamu soud považuje za zcela dostatečné a přiměřeně aktuální k datu vydání žalobou napadeného rozhodnutí.
10. Tvrdil-li žalobce, že se důvodně obává vycestování do své vlasti, neboť má dluh z titulu nebankovní „černé“ půjčky, pak se nejedná o azylově relevantní důvod ve smyslu § 12 písm. a) zákona o azylu, ani o azylově relevantní důvod dle § 12 písm. b) zákona o azylu, podle něhož se cizinci udělí azyl, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště. Podle setrvalé a rozsáhlé judikatury Nejvyššího správního soudu nejsou ekonomické důvody a s tím související těžké životní podmínky relevantní pro udělení mezinárodní ochrany. Tuto irelevantnost vyjádřil Nejvyšší správní soud (např. v rozhodnutích č. j. 4 Azs 23/2003-65, č. j. 3 Azs 20/2003-43). Potíže se soukromými osobami ve státě původu spočívající například ve vyhrožování či vydírání, nelze bez dalšího považovat za důvody pro udělení azylu podle § 12 zákona o azylu, ani je nelze považovat za důvody pro udělení doplňkové ochrany. Za pronásledování se považuje ohrožení života nebo svobody, jakož i opatření působící psychický nátlak nebo jiná obdobná jednání, pokud jsou prováděna, podporována či trpěna úřady ve státě, jehož je cizinec státním občanem, nebo pokud tento stát není schopen odpovídajícím způsobem zajistit ochranu před takovým jednáním (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 4 Azs 440/2004-53). Kroky státních orgánů na ochranu před vážnou újmou lze mít za přiměřené, a tudíž ochranu za poskytnutou, mimo jiné tehdy, je-li ve státě, kam má být žadatel navrácen, zaveden účinný systém pro odhalování, stíhání a trestání jednání představující pronásledování nebo způsobení vážné újmy a žadatel má k této ochraně přístup (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 3 Azs 48/2008-57). Z informace MZVČR č. j. 103966-6/2022-LPTP ze dne 23. 2. 2022, která je součástí správního spisu a týká se půjček legálních ale i nezákonného půjčování peněz ve Vietnamu, zcela jednoznačně vyplývá, že občané ve Vietnamu velmi dobře vědí o existenci půjček „na

černo“ a jsou si vědomi, že se jedná o nezákonnou činnost. Občan postižený lichvou se může s žádostí o pomoc obrátit na policii, a to formou podání trestního oznámení, přičemž trestní oznámení mohou přijmout i prokuratury. Občan, který půjčku „na černo“ využil, je považován za oběť trestného činu a sám nečelí žádnému trestnímu stíhání. Z citované informace také plyne, že občané Vietnamu mají možnost obrátit se s žádostí o pomoc na příslušné státní orgány a domoci se ochrany své osoby a svých práv. Skutečnost, že žalobce možnost ochrany ze strany státních orgánů dosud nevyužil, nelze klást státu původu k tíži. Soud souhlasí se závěrem žalovaného, že tím, že tak dosud žalobce neučinil, současně neprokázal, že by mu domovské státní orgány tuto pomoc odepřely. Současně tím ani neprokázal, že pokud by se na státní orgány s žádostí o pomoc obrátil, že by mu tato pomoc nebyla účinně poskytnuta. Žalobce tedy nevyužil všechny zákonné prostředky k ochraně své osoby. Situace žalobce tak, jak ji sám správnímu orgánu rozhodujícímu o udělení azylu vylíčil, neukazuje na odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti či příslušnosti k určité sociální skupině, a ani neodůvodňuje udělení doplňkové ochrany dle § 14a odst. 1 a odst. 2 písm. b) zákona o azylu, neboť nedosahuje hrozby vážné újmy, která je v tomto ustanovení vyžadována. Pouhá nedůvěra občana ve státní instituce zdůvodňovaná tvrzením, že nejsou schopny jej ochránit proti kriminálním živlům, nelze podřadit důvodům pro udělení azylu dle § 12 zákona o azylu (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 5 Azs 7/2004-37). Soud se zcela ztotožňuje s právními názory žalovaného, a proto v podrobnostech odkazuje na odůvodnění napadeného rozhodnutí.

11. Soud uzavírá, že neshledal vady správního řízení, které předcházelo vydání napadeného rozhodnutí. Žalovaný dostatečně zjistil skutkový stav věci, rozhodnutí bylo vydáno v souladu se zákonem, soud žalobu proto jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
12. O nákladech řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce ve věci úspěch neměl a žalovanému prokazatelně v souvislosti s tímto řízením žádné náklady nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od doručení tohoto rozhodnutí k Nejvyššímu správnímu soudu.

Nesplní-li povinný dobrovolně, co mu ukládá vykonatelné soudní rozhodnutí, může oprávněný podat návrh na soudní výkon rozhodnutí.

Ostrava 19.01.2023

Mgr. Jarmila Úředníčková
samosoudkyně